

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 17. marta 2014. god.
Br.ref.:RK 576/14

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI157/13

Podnosilac

Emin Maxhuni

**Ocena ustavnosti presude br. GSK-KPA-A-27/12 Žalbenog veća KAI,
Vrhovnog suda Republike Kosova, od 30. oktobra 2012. god.**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahteva je podneo g. Emin Maxhuni, sa prebivalištem u Prištini (u daljem tekstu: podnosilac).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu br. GSK-KPA-A-27/12, Žalbenog veća KAI Vrhovnog suda Republike Kosovo od 30. oktobra 2012. god., (u daljem tekstu: osporena odluka) za koju podnosilac zahteva tvrdi da je primio 16. septembra 2013. god.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar ovog zahteva je ocena ustavnosti osporene odluke, koja je navodno povredila stavove 1 i 2 člana 3 [Jednakost pred Zakonom] u vezi sa članom 24 [Jednakost pred Zakonom]; stavove 1 i 2 člana 31 [Pravo na Pravično i Nepriistrasno Suđenje]; stavove 1, 2 i 3 člana 46 [Zaštita Imovine]; član 54 [Sudska Zaštita Prava]; stavove 2, 3 i 5 člana 102 [Opšta Načela Sudskog Sistema] svi iz Ustava i član 6 [Pravo na pravično suđenje] Evropske Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113. 7 Ustava, članu 47. Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo, (u daljem tekstu: Zakon), i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Sudom

5. Dana 28. oktobra 2013. god., podnosilac je podneo svoj zahtev.
6. Dana 28. oktobra 2013. god., predsednik Suda je imenovao sudiju Almiro Rodrigues za sudiju izvestioca i veće za razmatranje, u sastavu sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Kadri Kryeziu i Arta Rama-Hajrizi.
7. Dana 12. novembra 2013. god., Sud je obavestio podnosioca zahteva, Žalbeno veće KAI Vrhovnog suda, Kosovsku agenciju za imovinu (u daljem tekstu: KAI) i stranke uključene u postupku u vezi sa registracijom ovog zahteva.
8. Dana 20. januara 2014. god., veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

9. Godine 1991, podnosilac zahteva je osnovao privatno preduzeće "Marigona Commerce".
10. Dana 27. novembra 1996. god., preduzeće zaključuje ugovor (ugovor br. 02-2853/1) sa SIZ-om (Samoupravna interesna zajednica), sada Javno stambeno preduzeće u Prištini, o zajedničkom ulaganju, u vezi sa izgradnjom dva stana koji se nalaze u Prištini.
11. Preduzeće „Marigona Commerce“ je poslovalo sve do 1999. god., kada je sva imovina preduzeća uništena, sa izuzetkom dva sporna stana. Kao rezultat toga,

podnosilac zahteva je prekinuo svoje poslovanje. Nakon toga, administracija UNMIK-a, Uredbom br. 2000/8 naložila je registraciju poslovanja. Međutim, podnosilac zahteva nije registrovao svoje poslovanje.

12. Podnosilac zahteva nije dobio vlasništvo nad stanovima, jer izgradnja zgrade gde su se nalazila dva sporna stana još uvek nije bila okončana. Dakle, podnosilac zahteva tvrdi da su odgovorne stranke uzele nezakonito u vlasništvo dva stana.
13. Dana 5. februara 2008. god., podnosilac zahteva je tražio od KAI povratak dva sporna stana u njegovo vlasništvo.
14. Dana 26. oktobra 2011. god., Komisija za imovinske zahteve Kosova (KIZK) priznala je (KPCC/D/R/130/2011) podnosiocu zahteva pravo svojine i posedovanja nad dva sporna stana.
15. Dana 25. maja 2012. god., ta odluka je uručena odgovornim strankama.
16. Dana 26. maja 2012. god., odgovorne stranke su uložile žalbu Žalbenom veću KAI Vrhovnog suda, tvrdeći da je odluka KIZK zasnovana na falsifovanim dokumentima.
17. Dana 30. oktobra 2012. god., Žalbeno veće KAI Vrhovnog suda (GJK-KPA-A-27/12) usvojilo je kao osnovanu žalbu odgovornih stranki i preinačilo je odluku KIZK br. KPCC/D/R/130/2011 od 26. februara 2011. god. Žalbeno veće je konstatovalo da podnosilac „nije dokazao da ima imovinsko pravo ili neko drugo imovinsko pravo nad spornim stanovima” i on nema „pravo na pravo koje proizilazi iz ugovora o zajedničkom ulaganju na stambenoj izgradnji“.
18. Žalbeno veće KAI u nastavku opravdava da *“Ugovor zaključen o finansiranju izgradnje dva sporna stana nije zaključen između Javnog stambenog preduzeća i odgovarajuće stranke u žalbi kao fizičkog lica, već između Javnog stambenog preduzeća i preduzeća „Marigona-Commerc“. Ovo preduzeće i njenu imovinu treba razlikovati od odgovarajuće stranke u žalbi i njegove imovine kao fizičke stranke“.*

Navodi podnosioca zahteva

19. Podnosilac zahteva tvrdi da je osporena odluka doneta uz grubu povredu ustavnih odredaba, jer je Žalbeno veće KAI PKVS odlučilo na proizvoljan i netransparentan način u vezi sa rešavanjem imovinskog spora.
20. Podnosilac zahteva tvrdi da osporena odluka uglavnom krši njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje kao što je garantovano članom 31 Ustava i članom 6 EKLJP.

Prihvatljivost zahteva

21. Sud prvo ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dodatno obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.

22. U tom smislu, Sud se poziva na član 113 Ustava, koji propisuje:
1. *„Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
(...)“*
 7. *Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom“.*
23. Sud se takođe poziva na član 48 Zakona koji propisuje:
- „Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori“.*
24. Pored toga, pravilo 36 (1) c) i 36 (2) d) Poslovnika, propisuje:
- (1) *Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve:
[...]
(c) samo ako zahtev nije očigledno neosnovan.*
 - (2) *Sud odbacuje zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:
[...]
d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju.*
25. Podnosilac zahteva tvrdi da je Žalbena veće KAI Vrhovnog suda odlučilo na proizvoljan i netransparentan način prilikom rešavanja ovog imovinskog spora. Međutim, podnosilac zahteva nije izgradio argument i nije predstavio dokaze o navodnoj povredi.
26. Ustavni sud smatra da podnosilac zahteva nije precizirao kako je i zašto Žalbena veće KAI povredilo njegova prava i osnovne slobode, odnosno njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje, kao što je garantovano Ustavom i EKLJP prilikom odlučivanja da *„nije dokazao njegovo pravo na svojinu (...) nad spornim stanovima“.*
27. Stoga, Sud smatra da podnosilac zahteva nije uspeo u dovoljnoj meri da potkrepi i dokaže njegovu tvrdnju.
28. Pored toga, Sud primećuje da je Žalbena veće KAI naglasilo da je: *„ugovor u vezi sa finansiranjem izgradnje dva sporna stana (...) sklopljen između (...) Javnog Stambenog Preduzeća i preduzeća „Marigona – Commerce“. Ovo preduzeće i njenu imovinu treba razlikovati od odgovarajuće stranke u žalbi i njegovu imovinu kao fizičke stranke“.*
29. Prema tome, Sud ne može da zaključi da je podnosilac zahteva proizvoljno lišen njegovih prava kao stranka u ovom imovinskom sporu i da je osporena odluka doneta uz grubu povredu Ustava.
30. U stvari, Žalbena veće KAI je konstatovalo da podnosilac zahteva, u svojstvu fizičkog lica, ne uživa pravo na svojinu nad spornim stanovima, jer imovina

preduzeća „Marigona – Commerce“ ne može da se smatra imovinom podnosioca zahteva. Sve u svemu, pošto podnosilac zahteva nije dokazao da pravo na svojину i posedovanje spornih stanova pripadaju lično njemu, ne može da se smatra da je postojala povreda njegovih ličnih prava.

31. Štaviše, Sud ne može da deluje kao sud četvrtog stepena, kada razmatra odluke donete od strane Žalbenog veća KAI. To je dužnost redovnih sudova da tumače i primenjuju odgovarajuća prava materijalnog i procesnog prava (Vidi, *mutatis mutandis*, *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, stav 28 Evropski sud za ljudska prava [ESLJP] 1999-1).
32. U suprotnom, Sud smatra da podnosilac zahteva nije podneo nijedan dokaz koji ukazuje da navodna povreda sadrži neosporive elemente povreda ustavnih prava (Vidi, *Vanek protiv Republike Slovačke*, odluka ESLJP o prihvatljivosti zahteva br. 53363/99, od 31. maja 2005. god.).
33. Pored toga, Ustavni sud ne može da smatra osnovanom tvrdnju da su postupci sprovedeni pred Žalbenim većem KAI, bili netransparentni ili na neki način nepravični ili proizvoljni (Vidi, *mutatis mutandis*, *Shub protiv Litvanije*, odluka ESLJP o prihvatljivosti zahteva br. 17064/06, od 30. juna 2009. god).
34. Dakle, Sud nalazi da podnosilac zahteva nije potkrepio, a ni dokazao njegovu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje.
35. Shodno tome, nema logične i praktične potrebe za dalje razmatranje drugih navodnih povreda (prava na Jednakost pred zakonom, Zaštitu imovine, Sudsku zaštitu prava i opšte načelo sudskog sistema), kao što su uključena i obuhvaćena u tvrdnjama o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje.
36. Kao rezime, Sud zaključuje da je zahtev, u skladu sa članom 48 Zakona i pravilom 36 (1) c) i 36 (2) d) Poslovnika, očigledno neosnovan i shodno tome, neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, na osnovu člana 113. 7 Ustava, člana 48 Zakona i pravila 36 (1) c), 36 (2) d) i 56 (2) Poslovnika, dana 20. januara 2014. god., jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona; i
- IV. DA OGLASI da ova odluka stupa na snagu odmah.

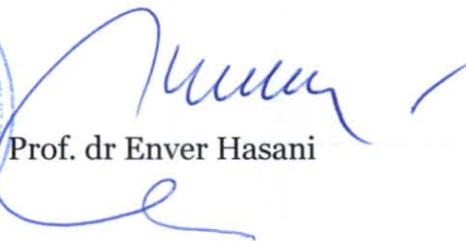
Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani